

MARIANNE EN THEO HOOGSTRAATEN

Eleonore vecht
voor haar vrijheid.
Een nieuwe
liefde maakt haar
strijdvaardiger
dan ooit.

WANHOOP & LIEFDE

Historische roman

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

Jeruzalem

Mei 1148

Voor het eerst sinds ze het drankje had ingenomen, leek het of er iets met haar gebeurde, iets onbestemds, iets wat haar ondanks de warmte een kille huivering bezorgde.

Anette keek haar verbaasd aan. ‘U kijkt alsof u een spook hebt gezien, madame Eleonore,’ zei ze.

‘Maak je geen zorgen, Anette. Ik geloof niet in spoken.’ Haar stem klonk allesbehalve overtuigend. Toch lukte het haar om een glimlachje op haar gezicht te toveren. Zelfs haar meest vertrouwde hofdame mocht nooit te weten komen wat ze had gedaan. ‘Ik moet straks naar de ontvangstzaal. Koningin Melisende geeft een feestmaal voor belangrijke gasten uit Jaffa. Daarvoor wil ik me gaan verkleden, Anette.’

‘Zal ik eerst uw haar opsteken?’

‘Natuurlijk. Graag.’

Even later hielp Anette haar in een prachtige japon van brokaat, met doorweven figuren van gouddraad, wit borduurwerk langs de hals en de wijduitlopende mouwen. Het was een van de vele geschenken van Melisende, omdat Louis geen geld aan haar kleding wenste te besteden. Feitelijk leefde ze hier helemaal op kosten van de koningin van Jeruzalem. Ze had al vaak haar hoofd gebroken over de vraag wat ze ooit terug zou kunnen doen.

Nadat Anette een tiara vol glinsterende edelstenen in haar op-

gestoken kapsel had gezet en een collier van parels om haar hals had gehangen, gebeurde het. Ze liet haar vingers even over de glanzende parels glijden en verschoof het snoer een beetje. Met een schok beseftte ze dat ze niets voelde, alsof de parels niet bestonden. Ze onderdrukte een kreet en keek met grote schrikogen naar haar vingers, die vreemd tintelden.

‘Wat is er, madame? Schrikt u ergens van?’ vroeg Anette ongerust.

‘Ik had even geen gevoel in mijn hand. Heb je weleens meegeemaakt dat je been slaapt? Zoiets gebeurde nu met mijn hand.’

‘Wie dat overkomt moet oppassen dat hij het niet breekt door een onverwachte beweging. Het gaat vanzelf over wanneer uw bloed weer gaat stromen,’ zei Anette geruststellend.

‘Ja, het gaat vanzelf wel weer over. Kom mee, dan lopen we naar de eetzaal.’

Halverwege de trap bleef ze stokstijf staan. Al het gevoel was opeens uit haar rechterbeen verdwenen. Omdat Anette haar ervoor had gewaarschuwd dat ze haar been kon breken, durfde ze de stap naar de volgende trede niet te maken.

‘Wat is er, madame Eleonore?’

‘Mijn been lijkt wel verlamd,’ kreeg ze er fluisterend uit. Meteen ging ze op de traptrede zitten om haar benen te ontlasten. ‘Ik ben bang dat ik niet verder kan.’

‘Wat wilt u dat ik doe?’ vroeg Anette met een doodongerust gezicht.

‘Loop naar de grote zaal en waarschuw koningin Melisende. Vertel haar alsjeblieft dat mijn benen opeens niet meer verder willen. Haar lijfwachten zullen me naar mijn kamer moeten dragen. De koningin zal begrijpen wat er aan de hand is,’ voegde ze eraan toe toen ze de verbijsterde blik van Anette zag. ‘Ga maar snel. Ik kan hier wel even blijven zitten.’

Melisende kwam zelf met haar lijfwachten mee. Ze hijgde een beetje van het snelle lopen. ‘Begrijp ik goed dat je niet meer kunt lopen?’

Ze was zich doodgeschrokken, zag Eleonore aan haar gezicht.
'Ik durf het niet, omdat ik mijn rechterbeen niet meer voel.
Kunnen je mannen me terugbrengen naar mijn kamer?'

'Ze kunnen je ook naar de zaal dragen. Over een uurtje is het misschien weer over.'

'Is Louis daar?'

'Natuurlijk. Als koningin van Frankrijk zit je naast hem aan tafel.'

'Ik heb liever niet dat hij vragen gaat stellen.'

Melisende knikte. 'Je hebt gelijk. Ik zal zeggen dat je onwel bent geworden en dat het waarschijnlijk snel weer overgaat.' Ze keek naar de lijfwachten, die op een afstandje stonden te wachten. 'Dragen jullie koningin Eleonore terug naar haar kamer. Heel voorzichtig! Ik loop met je mee, Eleonore. Pas als ik er zeker van ben dat alles goed met je is, ga ik terug naar mijn gasten.'

Sterke armen tilden haar op. Alsof ze een veertje was werd ze de trap op gedragen en door de paleisgang naar haar kamer gebracht.

'Zet me maar in die stoel,' wees ze.

'Zullen we proberen of je kunt staan en tussen twee mannen in een paar stappen kunt zetten?' stelde Melisende voor.

Voorzichtig werd ze op haar benen gezet. Het was een vreemd gevoel toen ze er weer op steunde. Toen ze met haar rechterbeen een stap naar voren wilde zetten, bleef het staan. In paniek probeerde ze haar linkerbeen te verplaatsen. Dat lukte wel, maar ze zakte vrijwel meteen door haar andere been. Melisende en Anette keken ontzet toe.

'Leg me maar op bed.' Haar stem klonk angstig. 'Ik ben bang dat het me met alleen Anette niet lukt.'

'Ik laat meteen een arts halen,' zei Melisende.

'Liever de kruidenvrouw. Zij weet meer van dit soort dingen.' Het verbaasde haar dat ze de tegenwoordigheid van geest had om te bedenken dat het onverstandig zou zijn om hier een onbekende geneesheer bij te halen.

‘Natuurlijk. Dat ga ik onmiddellijk doen.’

‘Ga jij maar terug naar je gasten. Samen met Anette red ik het voorlopig wel.’

Ze lag nog niet zo lang op bed, toen Melisende terugkwam met de kruidenvrouw. Die was gekleed in een soort witte pij, alsof ze tot een religieuze orde behoorde. Maar welke orde stond toe dat ze een andere vrouw met zoiets hielp? De kruidenvrouw was niet veel ouder dan zij. Ze had heldere, blauwe ogen, die nog lichter toonden door haar donkere gelaatskleur. Haar neus was smal en recht. Door haar hoge jukbeenderen straalde haar knappe gezicht iets edels uit. ‘Mijn naam is Themistoclea,’ stelde ze zich voor. ‘Melisende heeft me met spoed laten ophalen om u bij te staan, koningin Eleonore.’

Vragend keek Eleonore naar Melisende. Voor een kruidenvrouw was het nogal vreemd dat ze Melisende met haar voor naam aansprak.

‘Themistoclea is een goede vriendin van me,’ verklaarde Melisende. ‘Je kunt haar vertrouwen.’

‘Ik ken uw motieven, koningin Eleonore. Ik weet ook dat u lang met uzelf in gesprek bent geweest, en dat uw kritische bezinning u uiteindelijk tot handelen heeft doen besluiten. Daarom heb ik u graag willen helpen. Het spijt me heel erg dat u door een klein misverstand waarschijnlijk iets te veel van het dodemansvingerskruid hebt binnengekregen.’

Themistoclea had een melodieuze stem, waardoor het Latijn dat ze sprak op muziek leek. Wat gebeurde er nu? Angstig knee Eleonore haar ogen even dicht. Dit was toch niet waar? Het gezicht van de kruidenvrouw werd geleidelijk waziger en ze veranderde van gedaante. In haar witte pij leek ze opeens een geestverschijning. Door nevelslierten ging ze haar voor op een smal pad, dat in het niets leek te eindigen. Onverwachts doken Melisende en Anette naast Themistoclea op, allebei ook in witte kleding. Ze praatten met elkaar, met bezorgde stemmen.

De nevelslierten werden breder en ondoorzichtiger, waardoor ze nog maar een glimp van de drie vrouwen kon zien. Af en toe ving ze op wat ze tegen elkaar zeiden. Themistoclea wilde dat ze veel zou drinken, zodat ze het gif weer uit zou plassen. Melisende vroeg of ze nog wel een kind ter wereld kon brengen. Wat de kruidenvrouw antwoordde, verstond ze maar voor een deel. Het had te maken met haar armen en benen, die niet meer deden wat ze wilde. Als andere spieren ook zouden weigeren...

Wat er dan zou kunnen gebeuren leek ernstig, want de stemmen klonken paniekerig. Nog één keer deed Eleonore haar best om een glimp van de vrouwen op te vangen. Toen verdwenen ze voorgoed in een dikke, ondoorzichtige mist.